

- пошук та найм персоналу є більш результативним та ефективним, завдяки тому, що підприємство чітко уявляє, хто їм потрібен та кого вони шукають;

- за допомогою моделі компетенцій, керівники підприємств мають змогу визначити здібності та потенціал своїх майбутніх співробітників до того, як вони проявилися повною мірою;

- на основі моделі компетенцій, підприємство на чолі з керівником має можливість побудувати ефективну систему по навчанню персоналу, та зосередитись на розвитку критичних навиків задля їх усунення.

Таким чином, використовуючи модель компетенцій, для багатьох компаній стає можливим вирішити проблему дефіциту кваліфікованого персоналу, удосконалити мотиваційну систему, зміцнити свої лідерські позиції на ринку та розвиток організації загалом.

Література:

1. Кибанов А.Я. Основы управления персоналом. М.: «ИНФРА-М», 2003. 287 с.

2. Ващенко Ю. Борьба за таланты, или компетенции в компетенции HR-а. URL: <http://posada.com.ua/useful/employer/7/265>.

ВПРОВАДЖЕННЯ ОРГАНІЧНОГО ВИРОБНИЦТВА З МЕТОЮ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Веденьова М.В.

*Науковий керівник: Солопун Н.М., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Подальша розбудова та підвищення конкурентоспроможності вітчизняного аграрного сектору є одними з головних задач розвитку національної економіки.

Сучасні вимоги кон'юнктури вітчизняного аграрного та продовольчих ринків визначають необхідність посилення конкурентних переваг товаровиробниками у сільському господарстві шляхом підвищення технологічної продуктивності виробництва, реструктуризації маркетингової інфраструктури, застосування новітніх підходів до управління, а також певних реформ у державній аграрній політиці.

Конкурентоспроможність в економічній науці є однією з ключових категорій, що відображає ефективність формування та використання ресурсного потенціалу спеціалізації, інвестиційно-інноваційних можливостей та резервів, важелів управління та маркетингу в аграрних підприємствах всіх форм власності та організації виробництва.

Конкурентоспроможність є критично важливим показником стану підприємства як господарської системи, який визначає перспективи його подальшого розвитку, можливість досягнення стратегічних цілей та завдань.

Однією зі стратегічних цілей аграрного підприємства (як і будь-якого іншого) є підтримання або підвищення його конкурентоспроможності. При визначенні рівня конкурентоспроможності визначається перелік підприємств-конкурентів, збирається ринкова інформація щодо ємності ринку, переваг споживачів, основні показники кон'юнктури ринку, формуються оціночні показники та визначається загальна оцінка стану конкурентоспроможності досліджуваного підприємства тощо.

Вітчизняним підприємствам доцільно впроваджувати технології органічного виробництва з метою підвищення конкурентної позиції на ринку сільськогосподарської продукції регіону.

Соціально-економічне зростання економіки України потребує підвищення рівня продовольчої безпеки держави, забезпечення населення високоякісними та екологічно безпечними продуктами харчування з метою збереження його здоров'я, поліпшення добробуту суспільства. Таку безпеку може забезпечити екологічно чиста органічна продукція, розвиток виробництва якої є одним з головних напрямків розвитку аграрного сектору.

Сьогодні уряд країни та фахівці-експерти України активно працюють над впровадженням глобальних цільових показників міжнародного розвитку до 2030 року, а саме Цілей Сталого Розвитку (ЦСР), ухвалених Організацією Об'єднаних Націй [1].

Відповідно до визначення Міжнародної федерації органічного сільськогосподарського руху (IFOAM) «органічне сільське господарство – виробнича система, яка підтримує здоров'я ґрунтів, екосистем і людей. Органічне сільське господарство об'єднує традиції, нововведення та науку, щоб поліпшити стан навколишнього середовища і розвивати справедливі взаємини і гідний рівень життя» [2].

Глобальні економічні проблеми, що відчутно проявилися наприкінці ХХ-початку ХХІ століття здійснили значний негативний вплив на стан сільського господарства. Прагнення сільгоспвиробників отримувати стабільний економічний дохід змусило їх використовувати пестицидні технології, які є ефективними, але наносять значну шкоду ґрунтам та корисній ентомофауні.

Але час вказує на те, що необхідно відновлювати натуральні підходи до сільськогосподарського виробництва, повертатися до класичних сівозмін та до використання мінеральних добрив, а не хімічних препаратів. Саме органічна система землеробства надасть змогу зменшити як хімічне навантаження на агроценози, так і забезпечить певне здешевлення виробництва сільськогосподарської продукції. Виробництво органічної продукції є ключовим напрямом розвитку всіх господарюючих суб'єктів аграрного сектору та спрямоване на формування органічного ринку продовольства.

На жаль, в нашій державі площа державних і комунальних сільськогосподарських земель за 4 роки скоротилася на 10%: 2016 р. – 10,5 млн га (за даними Держгеокадастру станом на 01.01.2016), 2019 р. – 9,4 млн га (за даними Держгеокадастру станом на 01.10.2019)» [3].

Проте антропогенне забруднення територій в Україні має не суцільний, а локальний характер. Рівень забруднення на деяких земельних площах значно нижчий порівняно з країнами Західної Європи. Крім того, Україна має хороші перспективи у вирощуванні органічної сільськогосподарської сировини, оскільки протягом останніх років різко скоротилося внесення мінеральних добрив, застосування хімічних засобів захисту рослин у результаті дефіциту обігових коштів у сільськогосподарських товаровиробників.

Отже, сьогодні з метою підвищення конкурентоспроможності аграрним підприємствам України доцільно звернути увагу на пошук власного сегменту на швидкозростаючому ринку органічної продукції.

Література:

1. Report of the World Commission on Environment and Development: Our Common Future. URL: <https://sustainabledevelopment.un.org/content/documents/5987our-commonfuture.pdf>.

2. Офіційний сайт організації Organics International. URL: **Error! Hyperlink reference not valid.**

3. Як скоротилася площа державних і комунальних земель в Україні. URL: <https://agropolit.com/news/14178-yak-skorotilasya-ploscha-derjavnih-i-komunalnih-zemel-v-ukrayini--milovanov>.

УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНИМ РОЗВИТКОМ

Грабар Д.О.

Науковий керівник: Лисенко А.О., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Становлення в Україні соціально орієнтованої ринкової системи господарювання зумовлює необхідність удосконалення соціально-трудова відносин, соціальної сфери. Позитивний соціально-психологічний клімат у колективі, широкі соціальні гарантії, у тому числі, гарантії зайнятості, розвинена соціальна інфраструктура, можливості реалізації кар'єрного, професійного росту, наявність команди односторонців, що розділяють корпоративні цілі, культуру безпосередньо впливають на розмір прибутку підприємства [1].

Різні проблеми управління соціальним розвитком колективів підприємств розглядаються на теоретичному, методологічному та практичному рівнях у роботах вітчизняних учених Валового Д., Дороніної М., Колота А., Пономаренка В., Продіуса І., Удальцової М., Фролова С. та інших.

Організація процесу управління соціальним розвитком на підприємстві являє собою всебічне його впорядкування, що визначає чіткість, послідовність і припустимі границі здійснення. Іншими словами, організація процесу управління – це його доцільна побудова в часі й у просторі відповідно до потреб узгодження спільної праці в соціальній системі й завданнями